

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΕΣΣΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ 9^{ος} Οκτωβρίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 174ον

49^η Αιμοδοσία
Στό Πνευματικό Κέντρο του
Ναού μας
Κυριακή 13^η Νοεμβρίου 2011
9:30 π.μ. – 13:30 μ.μ.

Κυριακή 23/10/11 πρὸς Δευτέρα 24/10/11
**Ἱερά Ἀγρυπνία γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν
ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας.**

11 π.μ. «**Νεανικές Συντροφίες**» *Κατηχητικά
Σχολεῖα* ὅλων τῶν βαθμίδων. (Στό κέντρο Νεότητος
{αἴθουσα πίσω ἀπό τόν Ἱερό Ναό}).

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

(Λουκ. 7, 11-16)

Μέσα στα πολλά θαυμαστά γεγονότα που έτέλεσε ο Χριστός στους ανθρώπους, εξέχουσα θέση κατέχουν οι αναστάσεις των νεκρών. Είναι ο υιός της χήρας του σημερινού Ευαγγελίου, ή κόρη του Ίαείρου, ο φίλος Του Λάζαρος, οι νεκροί κατά την σταύρωση του Χριστού, όταν «πολλά σώματα των κεκοιμημένων, μετά την έγερσιν αυτού εισήλθον εις την άγιαν πόλιν και ένεφανίσθησαν πολλοίς» και τέλος ή ανάσταση του Ίδιου του έαυτού Του.

Και είναι σημαντικές αυτές οι αναστάσεις, γιατί ακριβώς εκφράζουν την εξουσία του Χριστού ως Θεού, επάνω στη ζωή και τὸ θάνατο. Αυτός άλλωστε έχει στα χέρια Του την ζωή μας και Αυτός έχει την εξουσία να την δίνει και να την παίρνει.

Μιλώντας δε για τὸ γεγονός του θανάτου, έτσι καθώς τὸν αντικρύζουμε στὸν υιὸ τῆς χήρας στὴν πόλη Ναϊν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται για ἕνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο! Μονάχα πὸν αὐτὸ μᾶς φοβίζει και, σὰν κάποιες φορές τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει τὸ αἷμα και νεκρώνει τὴν ὑπαρξή μας.

Και παρ' ὅτι καθημερινὰ τονίζουμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐντούτοις μοιάζουμε μ' αὐτοὺς πὸν πέραν του θανάτου και τῆς πλάκας του τάφου, «δὲν ἐλπίζουμε πιά σὲ τίποτε».

Νομίζουμε πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ και δὲν περιμένουμε τίποτε. Γι' αὐτὸ «πολλοὶ κλαῖνε και σκοτώνονται και χάνουν τὰ λογικά τους κι ἀκόμη τὰ βάζουν μετὸ Θεό». Ὅλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἀπλᾶ μᾶς λέγει πὼς ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν σχέση μετὸ χριστιανισμό, και ἄς λέγουν πὼς πιστεύουν.

Στὸ θάνατο ἑνὸς ἀνθρώπου βέβαια και θὰ λυπηθοῦμε και θὰ κλαύσουμε, γιατί αὐτὸ εἶναι και ἀνθρώπινο και φυσικό. «Μὰ δὲν ἀφίνουμε νὰ μᾶς πνίξη ὁ πόνος και νὰ μᾶς θολώσει τὰ λογικά μας ἢ λύπη». Γιατί οἱ νεκροὶ μας φεύγουν μὲν, ἀλλὰ δὲν χάνονται.

Αυτοὶ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθοῦμε, γιὰ νὰ τοῦ ξαναβροῦμε.

Ὁ Χριστὸς δὲ μὲ τις ἀναστάσεις αὐτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἀνάσταση, ἐπιθυμῆ νὰ τονίσει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Ναί! ἀκριβῶς ἔτσι! Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ Ἰδιος πὼς «ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Ἔτσι, κάθε φορὰ πού ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ θάνατο, μιλάει γιὰ ὕπνο καὶ βεβαιώνει πὼς ὅσοι φεύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωὴ, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμούνται.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ σ' αὐτὴ τὴ βάση ὁ Χριστὸς σήκωσε τὸν πεθαμένο υἱὸ τῆς χήρας λέγοντάς του: «νεανίσκε, σὲ σένα μιῶ, σήκω ἐπάνω!». Εἶναι ὡσὰν νὰ κοιμᾶται καὶ τὸν ξυπνάει. Τοῦ μιλάει καὶ ἐκεῖνος ἀκούει καὶ σηκώνεται ἀπ' τὸν βαθὺ ὕπνο του!

Ὅλα ἐτοῦτα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, δύσκολα τ' ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ λιγότερο τὰ πιστεύει. Ἀκούγοντας γιὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση ἀποφεύγει καὶ νὰ τὰ ὀνομάσει, τὸν μὲν πρῶτο, γιὰτὶ τὸν φοβᾶται καὶ τὸν τρέμει, τὴν δὲ δεύτερη, γιὰτὶ δὲν τὴν πιστεύει.

Ἀφοῦ εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀρνοῦνται ὅτι δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ κάνουν ἀρνητικὴ κριτικὴ σὲ κάθε σέβασμα τῆς Ἐκκλησίας πού τοὺς φαίνεται ἐνοχλητικό.

Μὰ ἐδῶ μᾶς μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σ' αὐτὰ δὲ τὰ λόγια Του δὲν καθόμαστε νὰ ρωτήσουμε ἢ νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πὼς αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιθῶν. Μήτε τὸ γιὰτὶ πρέπει νὰ γίνουν. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Πατέρα μας, πού γνωρίζει τὸ πὼς καὶ τὸ γιὰτὶ, νὰ τὸν δεχόμαστε καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύομαστε.

Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς, πού γνώρισε τὸν ἄλλο κόσμον μὲ τὸ θάνατό Του, γυρνώντας πάλι στὴ ζωὴ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, μᾶς ἀποκάλυψε στὸ Εὐαγγέλιό Του πὼς γιὰ τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει θάνατος. Ἀντιθέτως μάλιστα μᾶς μιλάει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ φέρνει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς διάσωσης γιὰ ὅλους μας.

Ἐμεῖς δὲ οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὄχι ὡς πρόσωπα ἀλλὰ ὡς σύνολο, μᾶς διδάσκει. Αὐτὴ γνωρίζει καὶ κατέχει ὁλόκληρη τὴν ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ τελικὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «κήρυγμα γεγονότων, ἀναποσπάστως συνδεδεμένων πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ ἀπὸ τέλος γίνεται τελείωση· ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωὴ· ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση! «Τὸ θάνατον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἢ τὸν νικῶμεν ἢ μᾶς νικᾷ». Τὸν νικοῦμε τελικὰ καὶ ἡ νίκη αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ φοβούμαστε καὶ νὰ λυπούμαστε, ὅταν ἀντικρύζουμε τὸ θάνατο, εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κυριεύομαστε ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀπελπισία, νὰ τὰ χάνουμε καὶ νὰ θολώνει ἡ ὑπαρξὴ μας, εἶναι τεράστια ἡ ἀπόσταση. Καὶ δὲν εἶναι σωστὴ μήτε χριστιανικὴ. Εἶδεμὴ πορεύομαστε ὡς μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Πρὸ πάντων ὅμως, ὀφείλουμε νὰ μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως συνηθίζουν μερικοὶ, ὅταν ἔχουν πένθος, νὰ σταματοῦνε νὰ πηγαίνουν στὸ Ναό.

Ἄν εἶναι ἀνάγκη γιὰ ὅλους μας νὰ βρισκόμαστε στὴν Ἐκκλησία, πολὺ περισσότερο ὅταν ἔχουμε πένθος. Γιατὶ στὴν Ἐκκλησία ἡρεμεῖ ἡ ψυχὴ, γαληνεύει ἡ ὑπαρξὴ μας, ἀφοῦ εἶναι τὸ ὑπήνεμο λιμάνι· ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της καὶ μᾶς φωτίζει τὸ νοῦ. Μέσα δὲ στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιᾶς, κρύβεται ὁλόκληρη ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα μας· ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ἔτσι καθὼς μᾶς τὴ δώρησε ὁ Χριστός.